USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **H. H.**, zastoupen Mgr. Pavlem Maršálkem, advokátem se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2023, č. j. MV-125901-8/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 28. 2. 2024, č. j. 58 A 6/2023 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) vydalo dne 1. 6. 2023 rozhodnutí č. j. OAM-1449-10/PP-2023, kterým zamítlo žádost žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty, jež mu byla vydána jako rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie (dále jen „EU“). Důvodem zamítnutí žádosti bylo, že žalobce přestal pobývat společně s občanem EU (svým otcem, který je občanem ČR) na území České republiky podle § 87p odst. 2 ve spojení s § 87f odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce studuje medicínu v Lotyšsku a jeho otec pobývá pracovně v Ázerbájdžánu. Žalobce ani jeho otec tedy dlouhodobě nepobývají na území ČR, přijíždějí pouze na krátké návštěvy; nejde tak o pobyt na území ČR. Správní orgán I. stupně zároveň žalobci stanovil podle § 87f odst. 5 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování z území ČR 60 dnů od právní moci

rozhodnutí. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla a potvrdila závěry správního orgánu I. stupně.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobou, kterou krajský soud zamítl. Soud konstatoval, že v případě žalobce není dlouhodobě naplněn účel přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU, kterým je možnost rodinného příslušníka následovat či doprovázet občana EU do členského státu. Z výslechu žalobce vyplynulo, že v roce 2022 se s otcem (na nějž žalobce svůj pobyt navázal) viděl pouze v létě na dovolené v Chorvatsku, stejně tak v roce 2023 se s otcem opět setkal pouze v Chorvatsku, poté až v den výslechu. Otec žalobce se sám v ČR dlouhodobě nezdržuje, pracuje pro Červený kříž a žije v jiné zemi (naposledy v Ázerbájdžánu) společně se svou rodinou. Žalobce se tedy za svým otcem ze studií v zahraničí do ČR pravidelně nevracel. V tento okamžik přitom není relevantní, že sám žalobce či jeho otec plánují v budoucnu pobývat na území ČR a usadit se tu. Žalovaná se dle soudu dostatečně zabývala zásahem do rodinného života žalobce a dospěla ke správnému závěru, že k nepřiměřenému zásahu v důsledku uložení povinnosti vycestovat z území ČR nedošlo.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zaprvé namítl nezákonnost napadeného rozsudku, kterou spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky spočívající v tom, co se rozumí „*pobýváním na území společně s rodinným příslušníkem EU*“. Krajský soud nesprávně zhodnotil provedené důkazy a vyvodil z nich nesprávná skutková zjištění, a to konkrétně, že dočasné studium medicíny na univerzitě v zahraničí žalobce jako rodinného příslušníka občana EU a dočasný výkon zaměstnání otce žalobce pracujícího jako vyšetřovatel Červeného kříže v Ázerbájdžánu je skutečností, která znamená, že žalobce na území ČR nepobývá. Krajský soud tak nesprávně (a ryze formalisticky) aplikoval čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, i § 87f odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Za druhé stěžovatel tvrdil, že napadené rozhodnutí působí nepřiměřený zásah do jeho práv i práv jeho blízkých (rodičů a sourozenců), neboť bylo rozhodnuto o tom, že se stěžovateli stanoví lhůta k vycestování z území ČR 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgány neposuzovaly dopady do soukromého a rodinného života stěžovatele dle § 174a zákona o pobytu cizinců a neporovnávaly jemu vzniklou újmu ve vztahu s dopadem a účelem napadených rozhodnutí.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. V souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační

stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[6] Ve věci stěžovatele však žádná z těchto podmínek není splněna. Kasační stížnost **je** proto **nepřijatelná**.

[7] Z judikatury Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že pro prodloužení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b zákona o pobytu cizinců je nutné, aby byl zachován účel pobytu, kterým je společný pobyt cizince na území České republiky s občanem Evropské unie, který je jeho rodinným příslušníkem. Kasační soud například v rozsudku ze dne 29. 11. 2022, č. j. 4 Azs 122/2022 - 39, vysvětlil, že jde zejména o možnost tohoto rodinného příslušníka následovat, či doprovázet občana EU do členského státu (EU), jak vyplývá nejen z dikce čl. 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES [„*Tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují.*“], ale též ze zákona o pobytu cizinců, který právě ve skutečnosti ukončení („*přestal na území pobývat společně s občanem EU*“) pobytu na území společně s občanem EU spatřuje jeden z důvodů ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU.

[8] Správní orgány i krajský soud posoudily věc stěžovatele v souladu s tímto východiskem, podle něhož je základním stěžejním a určujícím kritériem účel pobytu, který musí být zachován po celou dobu pobytu, tj. „*doprovázení či následování občana EU v členském státu EU*“, resp. dikcí zákona o pobytu cizinců „*pobývání na území (ČR) společně s občanem EU*“. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že stěžovatel ani jeho otec, od něhož stěžovatel svůj přechodný pobyt odvozuje, na území ČR společně nepobývají (otec stěžovatele žije v zahraničí, se stěžovatele se vídá toliko během letních měsíců, a to mimo území ČR). Správní orgány i krajský soud proto uzavřely, že účel pobytu není zachován, a nejsou tak ani dány podmínky pro prodloužení doby platnosti pobytové karty.

[9] Co se týká namítané nepřiměřenosti rozhodnutí žalované, jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, při rozhodování o povinnosti cizince opustit území ČR je třeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017-29, č. 3574/2017 Sb. NSS; příp. ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS). Přestože je správní orgán povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), neznamená to, že by byl povinen aktivně vyhledávat podrobnosti o stěžovatelově soukromí, pokud sám stěžovatel důležité informace o svém soukromém a rodinném životě neuvádí. Míra a intenzita poměřování zájmů cizince na zachování jeho rodinného života na území je přímo odvislá od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27). Zároveň platí, že správní orgán nemusí vyjmenovat všechna kritéria

uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců a předjímat jejich případný dopad do soukromého a rodinného života (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).

[10] Žalovaná se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele zabývala (viz str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí); uzavřela však, že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, proč by nemohl realizovat svůj rodinný život mimo Českou republiku. Její závěry v tomto ohledu přezkoumal rovněž krajský soud. Posouzení této otázky netrpí deficitem, jaký stěžovatel uvádí v kasační stížnosti.

[11] V řízení proto nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře NSS řešena, popř. byla řešena rozdílně. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se neodchýlil od judikatury; ani se nedopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Soud jí tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu